

WRZUĆ TRÓTKĘ!

GAZETA SP NR 3 IM. JANA PAWŁA II W SKOCZOWIE

NR 64/2020

Drodzy Czytelnicy!

Oddajemy w Wasze ręce numer gazety szkolnej poświęcony zwierzętom. Nadszedł marzec – miesiąc, który zapewne wszystkim kojarzy się z początkiem wiosny. A skoro o wiosnie mowa... postanowiliśmy nawiązać do przebudzenia przyrody z zimowego snu i opowiedzieć kilka historii o zwierzętach. Nasi młodzi redaktorzy skupili się na stworzeniach, które ich fascynują, z którymi mieli bądź mają bezpośredni kontakt, które są im bliskie na różne sposoby...

Zachęcamy do lektury i tworzenia autentycznych relacji z przyrodą. Spacerujcie, oddychajcie świeżym powietrzem i cieszcie się pięknem natury wokół nas. ☺

Redakcja

numer o zwierzętach

ZWIERZĘTA WOKÓŁ NAS

Wokół nas żyje wiele różnych zwierząt. Jedne z nich można łatwo dostrzec, innych trzeba poszukać. Obserwowanie zwierząt może być pasjonującym zajęciem. Pobaw się w ich tropienie – lepiej poznasz otaczający Cię świat.

Niezależnie od tego, czy mieszkasz na wsi, czy w centrum miasta, na pewno widujesz różne zwierzęta. Najłatwiej jest zauważyć ptaki. W miastach pospolite są gawrony, sroki, gołębie, wróble, kosy i sikory. Na wsi można zobaczyć skowronki, zięby i jaskółki, a także bociany, które wiosną przylatują do naszego kraju, aby znaleźć partnera i odchowac młode, a na zimę odlatują do Afryki. W ogrodach i na działkach często widuje się szpaki, które zjadają owoce z drzewek. W pobliżu lasu żyją barwne sójki, gile, a także dzięcioły, które stukając w drzewa, szukają pokarmu pod korą. W okolicach stawów, rzek i jezior

można spotkać kaczki, łabędzie i czaple. Oprócz ptaków w naszym otoczeniu żyją również ssaki. Na gałęziach drzew w parkach i lasach można dostrzec wiewiórki. W ściółce leśnej, a nawet pod kupką liści w ogrodzie, może spać zwinięty w kulkę jeż. Kopczyki ziemi, zwane kretowiskami, wskazują, że pod ziemią żyją krety. Na polu sąsiadującym z lasem mogą paść się stadka saren.

Poza miastem w słoneczne dni na przydrożnych kamieniach można czasem zobaczyć wygrzewające się gady - jaszczurki lub żmije. Wieczorem przy stawie lub oczku wodnym usłyszymy odgłosy żyjących w nim płazów – żab. Podobne do nich ropuchy spotkamy w lasach i na łąkach. W przydomowym ogródku albo na działce możemy zaobserwować drobne zwierzęta: dżdżownice, ślimaki i owady. Niektóre z owadów, na przykład mszyce czy stonka ziemniaczana, powodują szkody na polach i w sadach. Inne, jak biedronki, są z punktu widzenia człowieka pożyteczne, gdyż zjadają zwierzęta niszczące uprawy. Niektóre owady, takie jak nartniki, żyją na powierzchni wody.

Wiele tysięcy lat temu niektóre dzikie zwierzęta zostały przez ludzi udomowione i zaczęły dostarczać im pożywienia, np. mleka, jaj, mięsa czy miodu. Zwierzęta gospodarskie do dziś hoduje się, by zdobyć ich wełnę, skóry, futra i pierze. Konie, osły i woły przez wieki pomagały ludziom w ciężkich pracach polowych i w transporcie. Do zwierząt udomowionych

zaliczamy psy, których rolą było dawniej pilnowanie stad i domów oraz pomoc na polowaniach, a koty łapały myszy wyjadające zapasy zboża. Dzisiaj zwierzęta te są trzymane głównie jako zwierzęta domowe.

Koty

Kot to jedno z najpopularniejszych zwierząt domowych. Potrafi natychmiast zmienić emocje człowieka. Głaskanie kotów to chyba najprzyjemniejsza czynność związana z tym zwierzęciem. ☺

Dziela się na wiele ras, zaś te podzielone są na koty krótkowłose, półdługowłose oraz długowłose. Przykładowe rasy kotów: krótkowłosych - brytyjski krótkowłosy, egzotyczny, sfinks, syjamski; półdługowłosych - birmański, maine coon, syberyjski, turecki angorski; długowłosych - himalajski i perski.

Koty posiadają swój własny język. Poprzez wydawane dźwięki nie możemy go zrozumieć. Jednak emocje kota możemy rozpoznać po jego ruchach ciała, ogona i uszu.

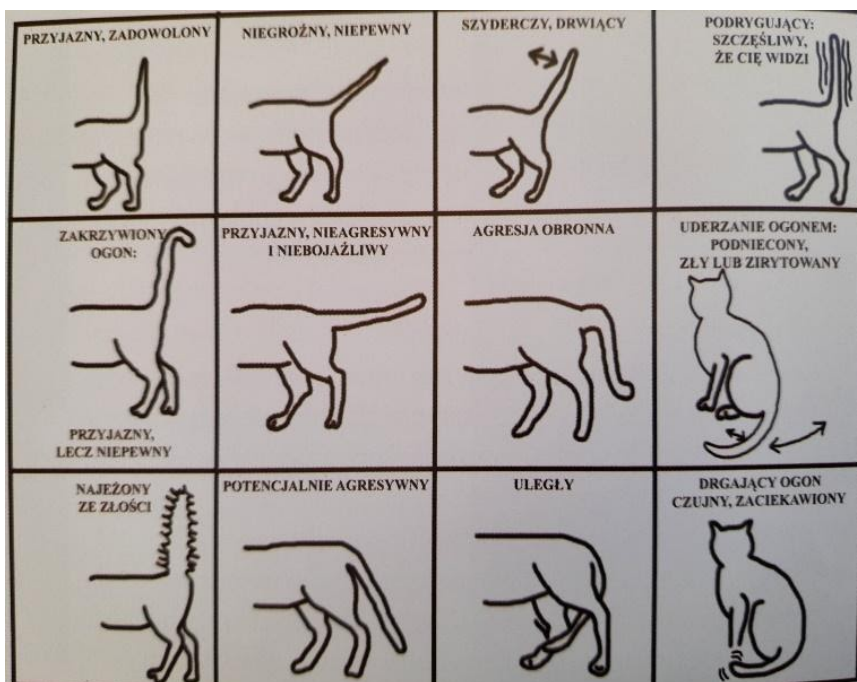
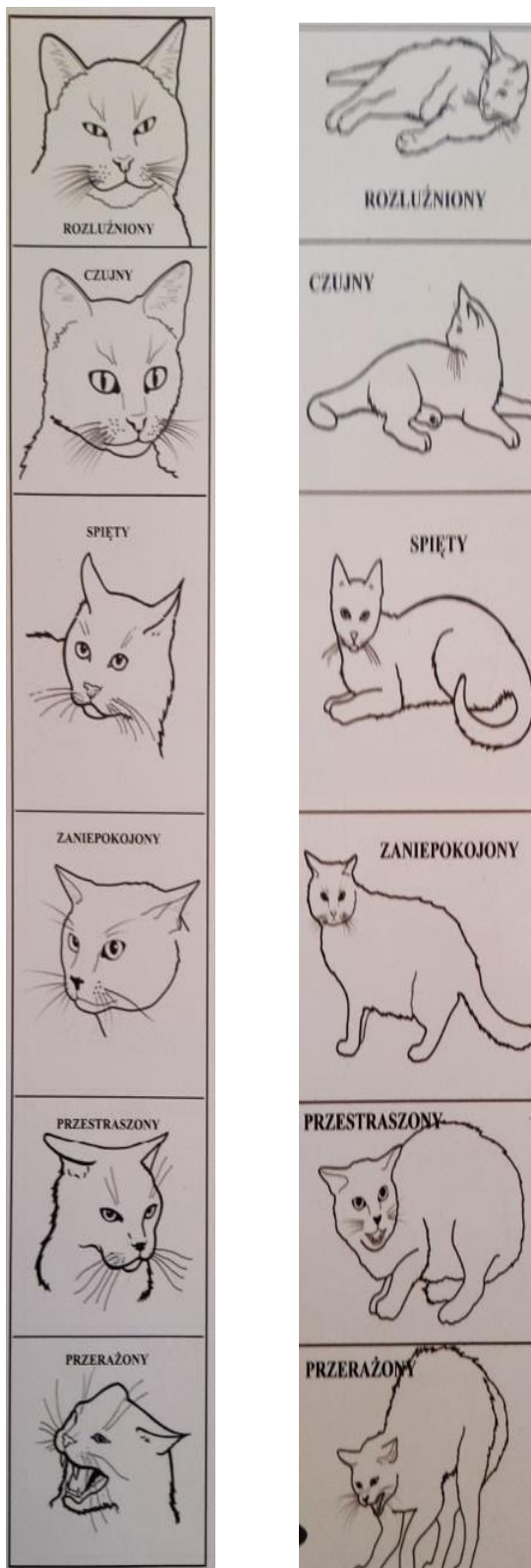
Aby w domu mógł zamieszkać kot, trzeba go wyposażyć w odpowiednie meble oraz rzeczy. Potrzebne jest pościele lub wygodne legowisko, miski na wodę i karmę oraz obróżka. Obowiązkowa jest także kuweta z łopatką. Może się przydać również drapak, który uchroni m.in. kanapę.☺ Przydatne będą też zabawki i transporter do noszenia kota.

O kota, jak o każde zwierzę domowe, trzeba dbać. Podstawowe czynności właściciela to: nakarmienie, posprzątanie po nim kuwety (niezbyt przyjemna czynność), zabawa oraz pielęgnacja, czyli czesanie, głaskanie, itp.

Kot to bardzo dobry przyjaciel człowieka. Może go odstresować oraz rozbawić. Wymaga jednak ciągłej pielęgnacji, uwagi oraz dobrego wyposażenia i... właściciela. ☺

opracował Bartosz Gonera

(wykorzystano informacje z książki „Mój kot. Niezbędny poradnik”)

Skąd się w ogóle wzięły psy?

Rodzina psowatych to ogromnie zróżnicowana i interesująca grupa ssaków o dużym zasięgu występowania i wielkich zdolnościach przystosowawczych. Pierwsze „psokształtne” pojawiły się na ziemi 43 mln lat temu, jednak zwierzęta te nie przypominały jeszcze dzisiejszych przedstawicieli psowatych.

Do tej rodziny należy około 40 żyjących obecnie gatunków zwierząt, spośród których krytycznie zagrożony jest jeden gatunek - wilk rudy, a narażony na wyginięcie jest dingo oraz pięć kolejnych, m.in. wilk grzywiasty i wilczek krótkouchy. Kilka gatunków wymarło jeszcze w czasach prehistorycznych, wśród nich wilk falklandzki i lis sardyński. Zasięg występowania współczesnych gatunków kurczy się wskutek pośrednich i bezpośrednich działań człowieka, a także środowiska.

Psowate zamieszkują wszystkie kontynenty Ziemi z wyjątkiem Antarktydy. Do Australii i na Nową Gwineę zawędrowały wraz z zasiedlającymi te ziemie ludźmi jeszcze w czasach prehistorycznych. Poza tym nie występują dziko na niektórych wyspach, np. na Madagaskarze czy Nowej Zelandii.

Psowate mają świetne zdolności adaptacyjne i przystosowują się do każdego, nawet najtrudniejszych warunków: są wśród nich mieszkańcy pustyń (fenek), lasów tropikalnych (wilczek krótkouchy), wysokich gór (wilk himalajski) i mroźnej tundry (lis polarny). Są drapieżnikami. Polują na inne ssaki, a także na gady, płazy, skorupiaki lub owady. Niektóre gatunki jadają także pokarm

pochodzenia roślinnego - owoce i bulwy. Żywią się również padliną.

Największym przedstawicielem rodziny psowatych jest wilk szary. Kiedyś był szeroko rozpowszechniony w Eurazji i Ameryce Północnej, dziś populacja została bardzo zmniejszona wskutek ekspansji człowieka.

Różnorodność ras psów, zarówno pod względem budowy, jak i usposobienia, była obiektem badań grupy międzynarodowych naukowców. Koncentrowały się one na wyszukiwaniu niewielkich różnic w materiale genetycznym, a na ich podstawie odkryto, że cechy fizyczne i charakterologiczne są zależne od genotypu. Istnieje podział ras psów ze względu na ich wzrost oraz masę ciała. Wymiary te wahają się od ok. 25 cm do nawet ok. 1 metra wysokości w kłębie, a masa ciała od 1 do ok. 100 kg. David Alderton wprowadził ogólne rozróżnienie ras psów ze względu na: kształt głowy, typ uszu, długość sierści.

Z powodu różnic w wielkości poszczególnych psów, mózg tych zwierząt także jest odmienny. Anatomicznie jest zbliżony do ludzkiego, ale ośrodek odpowiadający za zmysł węchu jest o około 40% większy. Psy odbierają bodźce podobnie jak ludzie, potrafią odczuwać radość i smutek, a nawet są w stanie interpretować słowa wypowiedane przez ludzi.

Wiek psa określa się m.in. po oględzinach stanu uzębienia oraz ilości siwych włosów na głowie. U psów w wieku 7 lat są widoczne starcia na kłach oraz siekaczach, w 10-12 roku życia następuje wypadanie zębów. Psy żyją przeciętnie 13-14 lat. Najstarszym

psem w historii, według Księgi Rekordów Guinnessa, był Bluey, który przeżył 29 lat, 5 miesięcy i 7 dni.

nie tylko siłą wzroku, lecz także zmysł węchu, słuchu oraz dotyku.

Najważniejszym zmysłem psa jest węch. Zaczyna się nim posługiwać już jako ślepe szczenię. Poddany odpowiednim szkoleniom wspomaga służby mundurowe w tropieniu i rozpoznawaniu przestępców na podstawie śladów zapachowych. Proces oswojania nowego, młodego psa z nowym właścicielem można przyspieszyć, kładąc mu na legowisko odzież przesyconą zapachem właściciela. Bardzo często zdarza się, że pies podczas nieobecności swego pana kładzie się na jego odzieży.

Wzrok psa jest słabszy niż człowieka, a objawia się to mniejszą zdolnością spostrzegania przedmiotów czy osób nieruchomych. Pies za to dobrze sobie radzi w słabym świetle (wspomagając się zmysłem węchu i słuchu). Rasa determinuje

Zmysł słuchu w hierarchii psa stoi za węchem i przed wzrokiem. Zasięg słuchu jest większy w porównaniu ze słuchem człowieka. Większa czułość może powodować, że dźwięki o silnym natężeniu będą wywoływały u niego ból. Psy o uszach stojących lepiej słyszą od kłapouchych.

Pies odbiera wrażenia dotykowe całą powierzchnią ciała. Najważniejsze są dla niego włosy czuciowe (wasy) nad oczami oraz pod dolną wargą. Wasy te zwane wibrysami są długie i sztywne. Nie wolno ich strzyc.

Wrażenia smakowe są uzależnione od wrażeń węchowych. Zmysł ten nie ma dla psa znaczenia w odbieraniu wrażeń otaczającego świata.

Pies komunikuje się niewerbalnie na wiele różnych sposobów. Wśród sygnałów oznaczających napięcie możemy wyróżnić między innymi: odwracanie głowy - ruch jest szybki i krótki lub trwa dłużej, pies stosuje go, gdy w jego polu widzenia nagle pojawia się inny osobnik lub gdy ten idzie na wprost niego; mruganie - pies wykonuje ten sygnał na przykład w chwili, w której człowiek zbyt długo wpatruje się w jego oczy; odwracanie się - sygnał oznaczający

duże napięcie u psa, stosowany, gdy coś dzieje się zbyt szybko lub niespodziewanie; oblizywanie nosa - sygnał występuje często, pies oblizuje nos bardzo szybkim ruchem, pojawia się, gdy np. idąc na smyczy pies zbliża się do źródła lęku, którego nie może uniknąć; znieruchomienie i powolne poruszanie się - sygnał wykonywany, by czemuś zapobiec, np. dwa nowo spotkane psy będą względem siebie bardzo ostrożne, aby nie doprowadzić do konfliktu; ziewanie - występuje zarówno z powodu ekscytacji, jak i przerażenia; podnoszenie łapy - pies zastyga w bezruchu z łapą w górze w trakcie lęku lub ekscytacji; wachanie podłoża - pies trzyma nos przy ziemi i jednocześnie niespokojnie obserwuje otoczenie, jest reakcją na duży stres, krzyk; kładzenie się - położenie się na plecach jest sygnałem poddańczym, zaś położenie się na brzuchu jest sygnałem bardzo dużego napięcia.

opracowała Weronika Klajmon

WILKI

Wilk szary jest gatunkiem drapieżnego ssaka z rodziny psowatych, zamieszkującego lasy, równiny, tereny bagienne oraz góry Eurazji i Ameryki Północnej. Zwykle terytorium zajmowane przez watahę (stado wilków) to 100-300 km², ale wielkość ta zależy od dostępności pokarmu i terenu.

Wilki żyją na całym świecie w większości na obszarach zimnych, takich jak Rosja i Kanada. Rozróżniamy wilki: syberyjskie, rosyjskie, euroazjatyckie, kaspijskie, włoskie, południowoazjatyckie, egipskie i arabskie. Każdy z tych gatunków żyje na innym terenie.

Wilk jest wytrawnym wędrowcem. Może przebyć 40-70 km (średnio 20 km) dziennie. Stado wilków składa się przeważnie z kilku, przeciętnie 6-8 osobników. Wilki znakują teren za pomocą kału lub moczu oznaczając teren za swój bądź teren, na którym przebywa stado.

Bardzo ciekawe są odgłosy wilcze:

➤ szczekanie - używane jest do ostrzeżenia obcych osobników;

- warczenie - tak jak u psów jest oznaką agresji;
- skomlenie - okazują w ten sposób uległość lub proszą o coś (np. o dostęp do jedzenia);
- piski - towarzyszą wilczej zabawie.

Wilki okazują na swój sposób emocje i różne postawy:

- dominacja - wilk stoi na sztywnych nogach, ogon jest wyprostowany i uniesiony, uszy postawione, sierść nieco nastroszona, często patrzy prosto w oczy innym wilkom lub wspina się na nie;
- poddaństwo (aktywne) - całe ciało „obniżone”, wygięte w łuk, wargi i uszy opuszczone, poddany wilk liże pysk dominanta szybkimi ruchami języka z opuszczonym zadem, ogon potożony jest nisko, często podwinięty między tylne łapy;
- poddaństwo (pasywne) - wilk kładzie się na grzbiecie odstawiając delikatny brzuch i gardło, łapy są skierowane do ciała, często skomle;
- złość - uszy postawione, futro zjeżone, uniesione wargi ukazują zęby, grzbiet może być wygięty, zwierzę warczy;

- strach - uszy przylegają do głowy, ogon jest między nogami, wilk kul się, może skomleć lub szczekać;
- obrona - ciało przy ziemi, uszy potożone;
- atak - futro zjeżone, wilk warczy i przykuca;
- zrelaksowanie - uszy potożone, wilk wypoczywa leżąc na brzuchu lub boku, może machać ogonem;
- napięcie - ogon nieruchomy, potożony, wilk może przykucnąć;
- zadowolenie - energiczne machanie ogonem, język może zwisać z pyska;
- polowanie - wilk jest spięty, ale jego ogon prosty, w jednej linii z ciałem;
- zabawa - machanie ogonem, wilk jest ruchliwy, skacze, biega, często opuszcza przednią część ciała na sztywnych łapach.

opracował Aleksander Jaworski

KONIE

Pierwszy raz koń został udomowiony prawdopodobnie na terenie północnego Kazachstanu około 3,5 tys. lat p.n.e.

Na świecie żyło ponad 150 ras koni, ale większość z nich już nie istnieje. Pomimo tego, że nie ma już starożytnych ras tych zwierząt, istnieją przetworzone gatunki, które żyją we współczesnym świecie.

Każde zwierzę posiada ubarwienie oraz odmiany. Podstawowymi maściami koni są: kasztanowata (ruda), kara (czarna), siwa (biała), gniada (brązowa), srokata (kropki).

Natomiast podstawowymi odmianami na pysku są: gwiazdka (mały, biały znak, plamka na czole, często bywa w kształcie rombu), strzałka (biały, wąski pasek biegnący od czoła i kończący się przed chrapami, często zaczyna się gwiazdką i ciągnie się w dół), chrapka (biała plamka między nozdrzami), łysina (nieco grubsza i dłuższa od strzałki, w zależności od jej szerokości wyróżniamy wąską łysinę, łysinę, szeroką łysinę, łysinę prawoskośną i lewoskośną), latarnia (szeroki, biały pasek biegnący wzdłuż głowy, zaczynający się powyżej linii oczu, obejmujący oczy i chrapy), mleczny pysk (białawe okolice chrap i warg).

Kilka ciekawostek:

- najstarszy koń na świecie nazywał się Old Billy - urodzony w 1760 roku, zmarł osiągając wiek 62 lat!
- najmniejszy kuc na świecie miał zaledwie 56,7 cm!
- największy koń na świecie miał aż 230 cm wysokości!

Wszyscy wiemy, że konie startują w zawodach. Mamy kilka rodzajów zawodów w Polsce i na świecie. Kilka podstawowych to:

- skoki przez przeszkody (koń i jeździec pokonują przeszkody ustawione na torze zwanym parkurem z jak najmniejszą liczbą błędów);

- ujeżdżenie (jeździec i koń wykonują serię określonych wcześniej ruchów, zwanych figurami, na czworokątnej arenie, zwanej czworobokiem);

-WKKW (wszechstronny konkurs konia wierzchowego);

- wyścigi konne (polegają na bezpośrednim współzawodnictwie dwóch lub więcej dosiadających koni jeźdźców na określonym dystansie);

- western (jazda w tym stylu odbywa się na zupełnie luźnych wodzach w subtelnej i delikatnej komunikacji z perfekcyjnie wyszkolonym koniem).

opracowała Malwina Dzierbanowicz

CHOMIKI DŻUNGARSKIE

Chomiki dzungarskie zamieszkują tereny suche – stepy i półpustynie. Te zwierzęta, podobnie jak szczury i myszy, są istotami stadnymi. Jeśli któryś osobnik ich nie zaakceptuje, zginie lub zostanie wypędzony poza obręb stada. Zwierzę urodzone w stadzie nie potrafi żyć samotnie.

Chomiki żyją około 3-4 lat. Wszystkie są aktywne w nocy, to znaczy, że w ciągu dnia śpią. W środowisku naturalnym odżywiają się: nasionami traw, korzeniami roślin, pędami i kłęczami oraz owadami i pierścienicami.

Nasze chomiki możemy karmić żywnością tradycyjną, czyli opartą na świeżych produktach, albo mieszankami pełnoporcjowymi w postaci gotowych granulatów.

Chomiki chorują z różnych przyczyn, ale najczęściej z winy hodowcy, który stworzył im nieodpowiednie warunki bytowe.

opracowała Oliwia Kłajmon

SZYNSZYLE

Długość ciała szynszyli wynosi od 23 do 28 cm, ich ogony mają od 7 do 15 cm i wyglądem przypominają trochę ogon wiewiórki. Uszy tych gryzoni są duże i prawie nie ma na nich futra, a co do futra – jest bardzo miękkie i gęste, zazwyczaj szare albo białe z jaśniejszym brzuchem. Waga od pół do kilograma i żyją 10 – 15 lat, choć znane są przypadki żyjące 20 lat.

Szynszyle to zwierzęta wywodzące się z Ameryki Południowej, gdzie zamieszkują najczęściej suche tereny na wysokości 3000 – 5000 metrów nad poziomem morza. Naturalnie szynszyle żyją w stadach składających się z około stu osobników tego gatunku. Ich schronienia stanowią szczeliny skalne, grotty i małe przedsionki w osypiskach kamieni.

Gryzonie te są bardzo dobrze przystosowane do życia w takich warunkach.

Kiedy w górach występuje pora sucha, szynszyle potrafią pobierać wodę nawet z rosy. Dzięki

mocno zbudowanym tylnym nogom są przystosowane do biegu i skakania na wysokie półki skalne w celu uchronienia się przed ich naturalnymi wrogami: lisami, drapieżnymi ptakami, pumami czy węzami. Lecz największym wrogiem szynszyli są ludzie, którzy zabijają je w ich naturalnym środowisku, żeby pozyskiwać bardzo cenne futro z szynszyli.

Ciekawostki:

- zęby szynszyli rosną przez całe życie;
- szynszyle kąpią się w specjalnym piasku (z powodu gęstego futra kąpiel w wodzie może być niebezpieczna);
- hodowlę w niewoli rozpoczął Mathias F. Chapman, który na swoją fermę przywiózł w 1923 roku jedenaście szynszyli;
- kilka lat później zabijanie szynszyli w naturalnym środowisku stało się nielegalne;
- futro z szynszyli kosztuje od kilkuset złotych do kilku tysięcy.

opracowała Dominika Ciemata

KRÓLIKI

Króliki to zwierzęta domowe. Ich cechami charakterystycznymi są długie uszy, poruszający się nosek, duże oczy i krótki ogon.

Żyją od 6 do 9 lat i ważą około 7 kg. Ludzie często mylą te zwierzęta z zającami. Samce z reguły są masywniejsze od samic, jednak zwierzęta te nadal są mniejsze od zająca. Króliki rasy angora są hodowane z powodu miękkiego futra, z którego pozyskuje się wełnę. Dla przemysłu futrzarskiego hoduje się również króliki rasy rex, które mają gładką sierść o szerokiej gamie kolorów.

Sezon rozrodczy u królików zaczyna się już w lutym, a kończy

dopiero we wrześniu. Urodzone króliczki rodzą się ślepe i nagie, dlatego wymagają cały czas obecności matki przynajmniej przez okres pierwszych 3, 4 tygodni życia. Po opuszczeniu rodzinnej nory ssak ten później i tak będzie często przebywał pod ziemią, gdzie spędzi większość życia, poza epizodami związanymi z żerowaniem na powierzchni.

opracowała Nadia Szarek

Flaming karmazynowy – ptak drzemiący na stojąco

Flamingi, które wszyscy znamy z filmów i z zoo, to fascynujące ptaki. Raczej nie z gatunku tych dziwnych zwierząt, ale na pewno równie ciekawe.

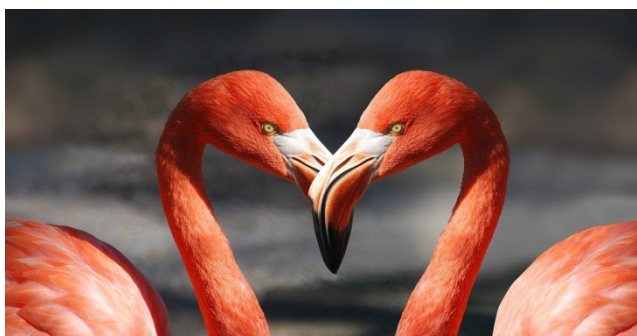
Żyjący w koloniach flaming karmazynowy jest niezwykle dostojnym oraz pełnym uroku ptakiem lubiącym przebywać w ciepłych klimatach.

Występuje na obszarach Ameryki Północnej i Południowej, Afryki i południowej Azji oraz na terenach południowo-wschodniej Europy. Niestety w Polsce można go spotkać jedynie w ZOO (np. w Chorzowie czy we Wrocławiu).

Flaming zwany również czerwoniakiem, flamingiem karaibskim bądź też flamingiem karmazynowym ma specyficzny i niezwykle charakterystyczny wygląd. Otóż gatunek ten cechuje się długą szyją w kształcie litery „S”, a także długimi i cienkimi nogami zakończonymi trzema palcami przednimi (połączonymi błoną pławną) oraz jednym tylnym.

To oczywiście nie wszystko, co wyróżnia flamingi karmazynowe. Poza tym posiadają duży, gruby i zakrzywiony ku dołowi dziób. Ponadto mają ciekawie zbudowaną żuchwę, szczęki i język,

które razem stanowią doskonały aparat filtrujący. Dzięki niemu flamingi mogą żywić się planktonem. W pozycji stojącej górna, a zarazem mniejsza część dzioba przykrywa potężną i rynnowatą część dolną. Natomiast podczas żerowania, kiedy flamingi zanurzają dziób w wodzie, przyjmuje on pozycję nieco odwróconą. Szyja flaminga jest opuszczona z uniesioną głową i z dziobem do góry, podczas gdy oczy skierowane w kierunku ogona. Kiedy dziób jest lekko rozchylony, gruby i mięsisty język flaminga działa jak pompa ssąco-tłocząca. Zasysa ona do

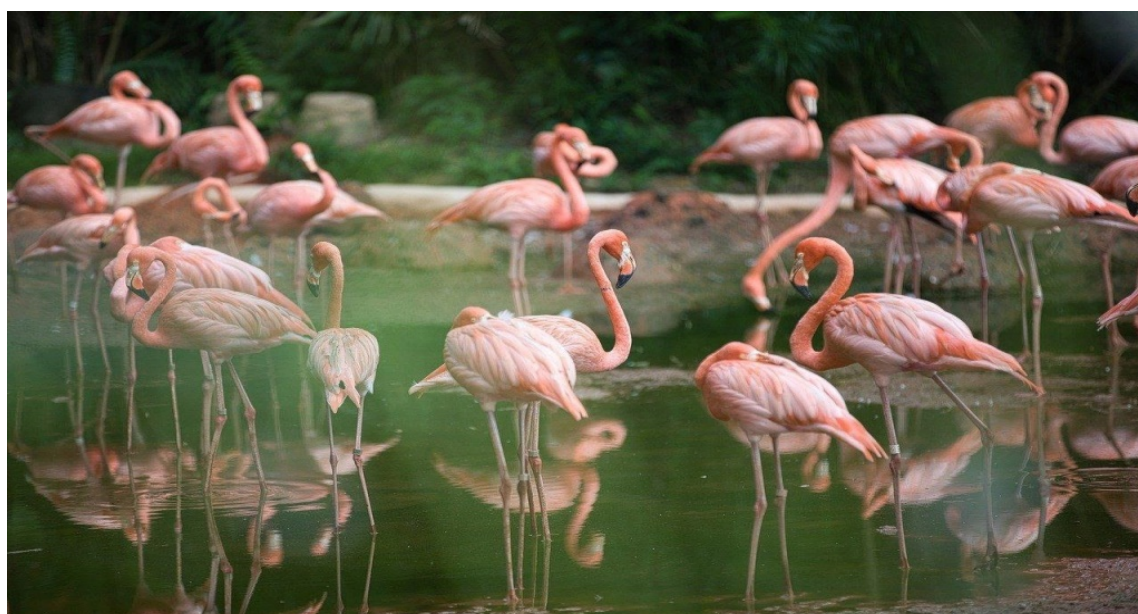

wnętrza dzioba bogatą w pokarm wodę. Wówczas ptak zamyka dziób i językiem wypycha wodę poprzez szczeliny, podczas gdy wewnątrz (jak na sicie) zostają cząstki pokarmu

Młode flamingi (w pierwszym roku życia) mają głowę, szyję, a także ramiona i skrzydła szarobrązowe, zaś spód ciała biały. Specyficzny różowy odcień piór pojawia się wraz z wiekiem, stając się coraz bardziej intensywny. Co ciekawe, upierzenie flamingów podczas godów ciemniejsze i wówczas osiąga największe nasycenie koloru. Dzieje się tak, ponieważ czerwonaki w okresie godowym rozprawdzają po ciele specjalny olej z gruczołu pod ogonem.

Długość ciała flamingów karmazynowych wynosi zwykle około 120-125 cm, z kolei ich masa oscyluje między 2,1-4,1 kg, zaś rozpiętość skrzydeł tych ptaków wynosi około 140-155 cm. Ich głos jest bardzo podobny do gęsiego, ostrego trzeszczenia.

Flamingi lubią swoje towarzystwo, dlatego żyją w dużych koloniach, zawierających nawet tysiące osobników.

Takie rozwiązanie przynosi im wiele korzyści. Nie tylko cieszą się swoim towarzystwem, ale również sprzyja to rozmnażaniu stada, ale także pełni funkcję ochroną przed wrogami. Poza tym żyjąc w koloniach, znacznie łatwiej im zadbać o dogodne warunki lęgowe i wykorzystywać je w sposób bardziej efektywny.

Flamingi to ptaki lubiące drzemać na stojąco. Warto podkreślić, że teorii na temat stania flamingów na jednej nodze powstało już wiele. Obecnie najbardziej prawdopodobna wydaje się być ta, według której taki sposób stania służy flamingom do termoregulacji (zatrzymywania ciepła) – między innymi podczas brożenia w wodzie.

Flaming jest według mnie najładniejszym z ptaków. Jego wizerunek w formie maskotki posiada wiele dziewczyn. Ja sama mam dwie i jednego dmuchanego. Jest interesującym stworzeniem - do fotografowania i malowania. Niektóre osoby nawet decydują się na tatuaże z nimi ze względu na ich estetyczny wygląd. Flaming jest symbolem siły - stoi często na jednej nodze, co pokazuje nam, że można utrzymać

równowagę w trudnych sytuacjach. Uwielbiam je przede wszystkim za ich piękny i wyrazisty kolor. Są nawet trochę śmieszne z powodu odwróconych kolan w drugą stronę.

opracowała Milena Oret

Znajdź 11 nazw zwierząt ukrytych w diagramie (poziomo, pionowo i na ukos). Powodzenia! 😊

K	N	U	A	O	A	Ż	L	Q	N	A	P
E	L	K	O	T	W	W	Ó	T	S	K	A
S	P	D	C	K	N	A	I	B	J	R	I
Z	A	F	Y	A	G	A	I	L	N	Ó	J
Y	P	N	L	V	D	Ż	L	A	K	L	E
N	U	D	B	A	M	L	Ó	T	O	I	T
S	G	Z	L	N	M	P	E	Ł	H	K	J
Z	A	G	A	E	Y	I	J	C	W	I	K
Y	R	Y	B	K	A	E	N	P	D	T	O
L	U	M	T	B	Q	S	E	G	C	V	K
E	X	Ó	J	Y	A	F	O	S	I	L	O
I	C	H	O	M	I	K	R	H	L	A	Ń

opracowała Natalia Gonera

Skład redakcji:

Dominika Ciemata

Malwina Dzierbanowicz

Bartosz Gonera

Natalia Gonera

Aleksander Jaworski

Oliwia Klajmon

Weronika Klajmon

Milena Oret

Nadia Szarek

Opieka redakcyjna:

Agnieszka Krysta

